

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 204/2016
23.02.2017. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, као председника већа, Гордане Ајншпилер Поповић и Бранка Станића, чланова већа, у правној ствари тужиоца „АА“ у стечају из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Вла Богдан, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 7891/14 од 16.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 23.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 7891/14 од 16.03.2016. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Београду П 3722/14 од 11.09.2014. године, у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу накнади штету у износу од 878.878,95 динара са каматом прописаном Законом о затезној камати почев од дана доношења пресуде до исплате, док је ставом II изреке одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Привредни апелациони суд пресудом Пж.бр.7891/14 од 16.03.2016. године, у ставу првом изреке преиначава наведену првостепену пресуду којом је одбијен тужбени захтев тужиоца у целисти и пресуђује да се обавезује тужени да плати тужиоцу износ од 878.878,95 динара са каматом по Закону о затезној камати од 11.09.2014. године до исплате, те обавезује тужени да плати тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 66.356,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужени изјављује благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове није тражио нити определио.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) Врховни касациони суд налази да ревизија туженог није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битним повредама из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка које могу представљати ревизијски разлог нема, а указивање ревидента на ненадлежност привредног суда не може утицати на другачије одлучивање у овој правној ствари. Наиме, ревидент није имао у виду да је тужилац предузеће у стечају, те да је стога у тренутку подношења тужбе, у смислу члана 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“ бр. 116/08....101/13) привредни суд био стварно надлежан, без обзира што је тужени физичко лице, с обзиром да привредни суд у првом степену суди спорове поводом стечаја, што је овде случај (а није у питању парница ради утврђивања постојања, заснивања и престанка радног односа покренута пре отварања стечаја). Након заснивања стварне надлежности привредног суда, задржава се првобитна природа спора, те тако примењује и цензус за спорове мале вредности прописан за спорове опште надлежности, а не привредне, те је ревизија у конкретном случају дозвољена у смислу члана 403. став 2. Закона о парничном поступку.

Такође, нетачан је ревизијски навод да је другостепени суд пресудио на основу кривичних списа, коришћених без сагласности туженог. Наиме, из списка предмета произилази да је на рочишту одржаном дана 16.06.2014. године тужени истакао да се не противи здруживању кривичних списа Основног суда у Новом Саду К 2871/11, да су исти прибављени и прочитани на рочишту одржаном дана 11.09.2014. године, те да се тужени наведеном није противио нити приговарао у било ком смислу, а записнике о одржаним рочиштима је уредно потписао без примедби. Такође, на рочишту одржаном дана 16.06.2014. године, тужени је учинио неспорним висину тужбеног захтева, те не стоје ни наводи ревидента да је тужилац требало да доказује исту, имајући у виду чл. 230 став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14).

Према утврђеном чињеничном стању тужени је био запослен као шеф пословнице код правног претходника тужиоца у ..., па је дана 14.12.2008. године НН лицу које му се представило као ВВ, власник „ГГ“ из ..., предао робу по рачуну бр. ...-... и бр. ...-... од 14.12.2008. године у вредности од 878.878,95 динара, а да том приликом није тражио извод из регистра Агенције за привредне регистре и фотокопију картона депонованих потписа код пословне банке за наведено предузеће. Лице које је робу преузело исту није платило, а према подацима из АПР-а „ГГ“ из ... и ВВ као овлашћено лице не постоје. Правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду К 2871/11 од 29.04.2013. године окривљени ББ овде тужени ослобођен је оптужбе да је учинио кривично дело несавесног рада у привредном пословању из члана 234. став 1. Кривичног законика, а из образложења произилази да је тужени у својој одбрани признао у потпуности извршене радње које му се оптужним актом стављају на терет, те да је несавесно поступао у конкретном догађају и тиме оштећеном „АА“ проузроковао штету, али да овакво поступање више није предвиђено као кривично дело из члана 234. Кривичног законика у складу са одлуком Скупштине од 24.12.2012. године којом је усвојен Закон о изменама и допунама Кривичног законика који је ступио на снагу од 01.01.2013. године, те је стога тужени ослобођен оптужбе. Тужени је на рочишту одржаном дана 16.06.2014. године, учинио неспорним висину тужбеног захтева.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд налази да тужилац није доказао кривицу туженог за насталу штету што је потврђено ослобађајућом пресудом Основног суда у Новом Саду К 2871/11 од 29.04.2013. године, те је одбио тужбени захтев у целости.

Другостепени суд налази да је првостепени суд из чињеница које је утврдио извео неправилан закључак о постојању других чињеница на којима је засновао побијану пресуду, па је исту преиначио и у смислу чл. 154, 155. и 158. Закона о облигационим односима, усвојио тужбени захтев сматрајући да у конкретном случају постоји грађанско-правна одговорност туженог, иако не постоји кривична.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак другостепеног суда да су испуњени услови за обавезивање туженог да накнади штету тужиоцу у утуженом износу у смислу члана 163. ст. 1, 5. и 6. Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 24/05 ....75/14), као и чл. 154, 155. и 158. Закона о облигационим односима.

Према члану 163. став 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 24/05 ....75/14) запослени је одговоран за штету коју је на раду или у вези с радом, намерно или крајњом непажњом, проузроковао послодавцу, у складу са законом, док став 5. истог члана прописује да постојање штете, њену висину, околности под којима је настала, ко је штету проузроковао и како се накнађује – утврђује послодавац, у складу са општим актом, односно уговором о раду. Став 6. истог члана прописује да ако се накнада штете не оствари у складу са одредбама става 5. овог члана, о накнади штете одлучује надлежни суд.

Такође, према члану 154. Закона о облигационим односима ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, а члан 155. истог Закона прописује да је штета умањење ничије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакле користи) као и доношење другом физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета). Члан 158. Закона о облигационим односима прописује да кривица постоји када је штетник проузроковао штету намерно или непажњом.

Имајући у виду да је тужени био одговорно лице са својством шефа пословнице код туженог, да је по сопственом признању предузео штетну радњу односно није приликом издавања робе НН лицу поступао са дужном пажњом привредника проверавајући идентитет и пословни субјективитет будућег клијента а да иста никада није плаћена, то постоји узрочна веза између ове радње туженог и последице која је настала на имовини тужиоца у утуженој висини због неплаћања издате робе, те је правилно другостепени суд закључио да је тужени дужан да плати тужиоцу спорни износ на име накнаде штете, без обзира што наведено поступање туженог као запосленог није инкриминисано као кривично дело Кривичним закоником.

Тачан је ревизијски навод да је на основу члана 13. Закона о парничном поступку, у парничном поступку суд у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан правноснажном пресудом кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим. Међутим, у конкретном случају основ

обавезивања туженог на накнаду штете није и не мора бити само постојање кривичне одговорности туженог већ грађанско правна одговорност истог у смислу цитираних чланова. Стога, за разлику од првостепеног суда, на утврђено чињенично стање другостепени суд је правилно применио материјално право, те закључио да не постојање кривичне одговорности туженог не ослобађа штетника грађанско правне одговорности за накнаду штете проузорковане тужиоцу, па је правилно преиначио првостепену одлуку и усвојио тужбени захтев у целости.

Из наведених разлога применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић